

*Sygn. akt VIII Ka 605/15*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Katarzyna Grecka

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 roku

sprawy S. Ż.

obwinionego o czyn z art. 162§1 k.w.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 27 maja 2015 roku, sygnatura akt XIII W 518/15

**I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.**

**II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150,- złotych (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty za drugą instancję, obciąża w/w zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50,- złotych (pięćdziesiąt złotych).**

## UZASADNIENIE

S. Ż. został obwiniony o to, że w okresie od 8 czerwca 2014 roku do 12 czerwca 2014 roku w obrębie miejscowości K. gmina P. dokonał zanieczyszczenia działki leśnej o nr geodezyjnym (...) w ten sposób, że polecił osobie trzeciej wywóz nieczystości płynnych w postaci wody zanieczyszczonej myciem maszyn rolniczych na ww. działkę w wyniku czego osoba ta wylała na wskazaną działkę 14000 litrów wymienionych wyżej nieczystości, to jest o wykroczenie z art. 162 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt XIII W 518/15 obwinionego S. Ż. uznał za winnego tego, że w okresie od 8 czerwca 2014 roku do 12 czerwca 2014 roku w obrębie miejscowości K. gmina P. dokonał zanieczyszczenia działki leśnej o nr geodezyjnym (...) w ten sposób, że polecił M. R. wywóz nieczystości płynnych w postaci wody zanieczyszczonej myciem maszyn rolniczych na ww. działkę w wyniku czego M. R. wylał na wskazaną działkę 14000 litrów wymienionych wyżej nieczystości i za to na podstawie art. 162 § 1 k.w. wymierzył karę 1500 złotych grzywny.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 150 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego, zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 162 § 1 k.w. w zw. z art. 1 k.w. w zw. z art. 12 k.w. poprzez nieuzasadnione przyjęcie przez Sąd I instancji, że obwiniony S. Ż. popełnił czyn zabroniony polecenia osobie trzeciej wywiezienia nieczystości płynnych w postaci 14.000 litrów wody zanieczyszczonej myciem maszyn rolniczych na działkę leśną o nr geodezyjnym (...), podczas gdy ustawa Kodeks wykroczeń nie przewiduje instytucji sprawstwa polecającego, a ponadto nawet w przypadku

zakwalifikowania przez Sąd I Instancji czynu obwinionego w charakterze podżegania (do czego jednak nie było uzasadnionych przesłanek), brak jest podstaw do skazania obwinionego za w/w czyn, z uwagi na okoliczność, że odpowiedzialność za podżeganie zachodzi jedynie wtedy, gdy ustawa tak stanowi, zaś taka sytuacja w przypadku wykroczenia z art. 162 § 1 k.w. nie ma miejsca.

Wskazując na powyższe wniósł o uniewinnienie obwinionego od zarzutu popełnienia wykroczeń z art. 162 § 1 k.w.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja obrońcy obwinionego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew argumentacji skarżącego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie S. Ż. od popełnienia przypisanego mu czynu. Po wszechstronnym przeanalizowaniu materiałów sprawy, zarówno pod kątem postawianego przez obrońcę zarzutu, jak również okoliczności podlegających badaniu z urzędu, Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i należy je utrzymać w mocy.

Przechodząc do szczegółowej analizy apelacji wywiedzionej przez obrońcę obwinionego należy stwierdzić, że **obraza przepisów prawa materialnego (error iuris) może polegać** na błędnej wykładni przepisu, zastosowaniu niewłaściwego przepisu lub zastosowaniu go w niewłaściwy sposób, zastosowaniu danego przepisu, mimo zakazu określonego rozstrzygnięcia **lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe**. Podzielić zatem należy tezę, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 roku, V KK 89/08, OSNwSK 2008/1/1183, LEX 549359).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż zarówno zarzut apelacji obrońcy obwinionego, jak i wywody przytoczone na jego poparcie nie zasługują na aprobatę.

Rację ma skarżący, że Kodeks wykroczeń (art. 14 § 1 k.w.) w odniesieniu do podżegania i pomocnictwa wprowadza zasadę, że są one karalne tylko w wypadkach wskazanych w ustawie, zaś takiej karalności nie przewidziano w dyspozycji przypisanego obwinionemu wykroczenia z art. 162 § 1 k.w. Nie ulega również wątpliwości, że Kodeks wykroczeń nie wyodrębnia postaci sprawstwa kierowniczego oraz polecającego, które funkcjonują na gruncie Kodeksu karnego (art. 18 § 1 k.k.).

Sąd Okręgowy nie podziela jednak przedstawionej przez obrońcę obwinionego argumentacji, iż Sąd meriti przyjął, że obwiniony popełnił czyn zabroniony polecenia osobie trzeciej wywiezienia nieczystości płynnych w sytuacji gdy Kodeks wykroczeń nie przewiduje instytucji sprawstwa polecającego, bądź też zakwalifikował czyn obwinionego w charakterze podżegania, mimo iż za podżeganie do przypisanego obwinionemu wykroczenia ustawa Kodeks wykroczeń nie przewiduje odpowiedzialności za ten czyn. Zdaniem Sądu Okręgowego zawarte w sentencji rozstrzygnięcia sformułowanie „polecil” należy traktować w kategorii współsprawstwa (w rozumieniu art. 14 § 2 k.w.) obwinionego w realizacji wszystkich znamion z art. 162 § 1 k.w., nie zaś podżegania czy pomocnictwa (art. 14 § 1 k.w.). Okoliczności faktyczne sprawy, nie pozostawiają bowiem żadnych wątpliwości, że to obwiniony polecil M. R. wywóz nieczystości płynnych w postaci wody zanieczyszczonej myciem maszyn rolniczych na działkę leśną o nr geodezyjnym (...) w wyniku czego M. R. wylał na wskazaną działkę 14000 litrów wymienionych wyżej nieczystości. Tak więc, obwiniony posłużył się M. R., który był swojego rodzaju „narzędziem” w rękach obwinionego. Z powyższego jednak nie sposób wyciągać zbyt daleko idących wniosków o przyjęciu sprawstwa polecającego czy wręcz podżegania. Zważyć bowiem należy, że przy kwalifikowaniu czynu będącego podżeganiem lub pomocnictwem do tego rodzaju wykroczeń należałoby podać odpowiednio art. 12 lub 13 k.w. w związku z tym przepisem prawa wykroczeń (w tym ustawy szczególnej, gdy przewiduje ona odpowiedzialność za owe formy zjawiskowe), który statuuje wykroczenie, odnośnie do którego nastąpiło to podżeganie lub pomocnictwo (Grzegorz Tomasz Henryk (red.), Jankowski Wojciech, Zbrojewska Monika - Kodeks wykroczeń. Komentarz do art. 14 k.w., LEX, 2013 ). Co nie miało miejsca na gruncie rozpoznawanej sprawy.

W świetle powyższego uznać należało, że Sąd orzekający w sprawie nie dopuścił się obrazy prawa materialnego słusznie przypisując obwinionemu popełnienie wykroczenia, o jakim jest mowa w art. 162 § 1 k.w.

Zastrzeżeń w ocenie Sądu Okręgowego nie można również mieć do orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny, bowiem jest ona adekwatna i współmierna do wagi popełnionego przez obwinionego wykroczenia, a nadto spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i prewencyjne.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O wysokości opłaty za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 3 ust. 1, art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zaś o zryczałtowanych wydatkach postępowania na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001r., nr 118, poz. 1269).